

Mijn verhaal, door Karen Mauve

Ik heb veel, heel veel, aan Feye Meijer, destijds Adjunct Directeur op het Nat.Lab. (nu Philips Research), te danken. Naast secretaresse werk zorgde hij ervoor dat ik ook nog mijn creativiteit kon benutten en zo heb ik heel wat gedichten, illustraties en attributen bij voordrachten etc. mogen maken. Dat kon in het 'vrije' lab van toen nog, ik mocht er zelfs thuis aan werken! Het secretaressewerk zelf vond ik niet zo leuk, vooral omdat ik niets zelfstandig mocht ondernemen. Tot voor kort hadden de heren al het schriftelijke werk zelf moeten uitvoeren en de toegevoegde waarde van een secretaresse was door hen nog niet ontdekt. Naast Feye werkte ik ook nog voor twee andere directeuren en had nauwelijks tijd had om me te verdiepen in wat er bij de diverse Hoofd-groepen afspeelde. Ik voelde me dus geen directie-secretaresse maar een gewone 'tikpoes'. Bovendien was er in de 25 jaar na mijn Schoevers-opleiding wel het een en ander veranderd. Wat had ik een moeite met die computer.... wat betekende in godsnaam toch het woord 'menu' op zo'n kastje, niemand kon het mij begrijpelijk uitleggen want voor hen was het inmiddels dagelijkse koek.

De secretaresses op WB5, de directieafdeling, hadden onderling veel ruzietjes en het was niet vreemd dat de doorloop en leegstand in de directie-laag enorm was. Gelukkig kreeg ik na twee jaar een ontsnappingsmogelijkheid: mijn krantje! Hoe dat kwam? Ik was degene die de directie-notulen moest uittikken en daarin las ik dat er een plan was om een bedrijfsblad op te richten. *"Dat ga ik dus doen"*, vertelde ik Feye en Feye, die wist dat ik al eerder goed werk in de publiciteit gedaan had, antwoordde: *"Ja"*! Wat een mazzel!

Er volgden nog wel vele discussies, want hij vond dat ik het 'krantje' eigenlijk wel naast mijn werk voor hem kon doen. Mijn toekomstige collega, en ook al steun en toeverlaat Jan Verbaant van de Publiciteits Afdeling, dacht daar anders over. Hij bleef er op hameren dat ik daar geen genoeg mee moest nemen: *"Kans van slagen heb je alleen wanneer je er full time mee bezig bent, anders wordt het een flut A4-tje dat meteen in het 'halfronde zwarte gat' (prullenmand) verdwijnt"*. Ik mocht gelukkig naast mijn secretaressewerk een aantal journalistiek cursussen doen en na iedere cursus volgden heftige discussies met Feye. Beetje bij beetje sprokkelde ik tijd en dagen bijeen, totdat hij tenslotte overstag ging en ik full time aan het Nat.Lab. Journaal mocht werken. Ik heb hem daarin niet teleurgesteld, het 'blaadje' werd een succes.

Jan Verbaant heeft mij het vak geleerd. Hij bracht mij het belang van het 'Wij-gevoel' bij; corrigeerde teksten en overtuigde mij van de noodzakelijke 'musts' die nodig waren voor een goed lopend bedrijfsblad; hielp mij met de lay-out; leerde mij hoe ik de krant interessant moest opmaken enz. Hij organiseerde vanaf het aller eerste begin een camera zodat ik mijn eigen foto's kon maken. Die camera heeft veel aan ons succes bijgedragen. Zonder de enorme hulp van Jan dat eerste jaar, en zijn kritische commentaar later, zou het Nat.Lab.Journaal een flut blaadje geworden zijn.

Om de veertiendaagse krant (11 punts lettertje, 12 pagina's) op tijd te laten uitkomen, hebben we samen vele avonden bij mij thuis gewerkt, want natuurlijk had deze enorme ritselaar ook een computer georganiseerd. En wat voor eentje! Moet je je voorstellen: een krant opmaken op dat piepkleine schermje van een van de allereerste Apple Mac's, zo'n hondenhokje! We wisten niet beter, we deden het gewoon en het was natuurlijk veel eenvoudiger dan al het knip en plakwerk dat er voordien gedaan moest worden.

18 Mei 1990, op mijn vaders verjaardag, kwam het eerste Nat.Lab. Journaal uit. De reacties van de wetenschappers? Nou, een enkeling daargelaten, behoorlijk laatdunkend: *'Wat dacht zo'n MMS-ertje eigenlijk, verwachtte ze nou echt dat ze hen wat interessants zou kunnen voorschotelen?'* Hahaha, hoongelach was op zijn best mijn deel. Om die reden besloot Feye ook dat ik de eerste jaren 'om mij uit de wind te houden' een hoofdredacteur moest hebben die eventuele misstappen kon opvangen. Die waren er niet veel, maar Feye had ook dit goed gezien. Frank Toolenaar werd een geweldige meedenker en steun voor mij. Het NLJ-regelement kreeg daarnaast een aantal belangrijke toevoegingen, bij vragen over mijn artikelen of ingezonden brieven hoorde ook een 'weerwoord' van de Directie, want met name de wetenschappers konden behoorlijk fel uit de hoek komen: een 'eenzijdige' Philips Koerier mocht 'het als allerlaatste worden...'

Die eerste Journaals waren dus vaak frustrerend, maar, het tij keerde in mijn 'voordeel'. In september, amper drie maanden later, stond Philips aan de rand van een faillissement. Tijdens 'Operatie Centurion' ontsloeg Jan Timmer wereldwijd 50.000 mensen. Ook op het lab rolden er vele koppen. Wat een vreselijke tijd was het, en niet alleen bij Philips, want het sluiten van onze fabrieken had ook als gevolg dat vele, met Philips samenwerkende toeleverings-bedrijven, failliet gingen.

"Moof", zag Jan meteen, *"Maak nu gebruik van je contacten, jij kent die mannen op WB5."* Waar de rest van Philips de gang van zaken en hun ontslag vaak in de plaatselijke- of landelijke krant moest lezen; op 't lab kregen ze direct alle informatie, want ik stond regelmatig aan de poort extra edities met het allerlaatste nieuws uit te delen. De directie hielp volop mee en het Nat.Lab. Journaal werd in één klap een geloofwaardig(er) medium! Overigens kreeg ik ook veel goodwill door het gedicht dat ik over de ontslagen schreef: *"1858 nrs zijn Namen geworden"*. Met name de wetenschappers bedankten mij ervoor en dat gaf zelfvertrouwen! Hoe triest het voor anderen ook was, voor mij betekende in dit geval 'De één zijn dood, voor het NLJ ons brood'.

De mannen uit de ondersteunende 'Diensten' waren vanaf het begin fans van 'hun Journaal' en hielpen volop mee om mogelijkheden voor artikeltjes aan te dragen. Soms kwam ik één van hen, zich verkneukeld in de handen wrijvend, tegen: *"Nog twee dagen Moof en dan komt ie weer!"* Wat een stimulans gaven ook zij, die kanjers! Ik wijdde samen met Teun Swanenburg een artikel aan hen: *'De mannen met de gouden handjes'*. Terecht, wat waren die mannen creatief. Soms verwezenlijkten zij iets wat volgens de berekeningen van de wetenschappers onmogelijk was terwijl het bij hen wel werkte!

"Ask for the moon and get it" werd mijn motto, deze krant moest en zou een groot succes worden en iedereen moest meehelpen! En ja hoor, schoorvoetend gingen zelfs de wetenschappers meewerken. Van een grote fan van mijn krant, Desirée de Lang en groepsleider, kreeg ik een fantastisch advies: *"Karen, je moet juist gebruik maken van jouw onwetendheid! Wetenschappers zijn ontzettend ijdel en erg trots op hun werk, ze leggen je graag alles uit als je het goed speelt."* En het werkte, vooral ook omdat ik het zelf machtig interessant vond wat ze allemaal uitvonden. Geduldig legden ze mij, de simpele ziel, uit waar het over ging en dat konden ze verdraaide goed. Een begrijpend knikken, of vragen wat ze er precies mee bedoelden, een ja op de juiste plaats, was voldoende om ze vol enthousiasme te laten vertellen. Wanneer ik na het interview maar snel genoeg terug

rende naar mijn computer en alles meteen opschreef, kon ik er nog een lezenswaardig artikel over maken ook! Had ik dat eenmaal geklaard, dan ging ik terug om e.e.a. met de desbetreffende wetenschapper te bespreken, soms waren er weinig, maar soms waren er ook veel correcties nodig. In dat laatste geval besloot ik om er niet mijn naam, maar die van de wetenschapper (meestal mannen en slechts een enkele vrouw!) boven het artikel te zetten. Ook dat bleek een goeie en motiverende zet. Door mijn laatste baas werd dit echter juist tegen mij gebruikt. Zonder ruggespraak met mij over het waarom besloot ze dat ik te weinig artikelen zelf had geschreven hebben, dus geen promotie.

Overigens, voordat ik aan zo'n interview begon, ging ik altijd eerst te rade bij een van de drie redacteuren op onze Publiciteitsafdeling en vroeg hen welke vragen ik in ieder geval moest stellen om een inhoudelijk goed artikel te maken. In al de jaren dat ik het Nat.Lab.Journaal heb mogen verzorgen, heb ik niet eenmaal gebrek aan kopij gehad. Vaak kwam het journaal met meer dan de standaard 12 pagina's, met 16 of soms zelfs 20 pagina's uit. Slechts éénmaal lag de krant niet op tijd in de postvakken en dat was buiten mijn schuld want de drukkerij had een technisch probleem.

Heel vermeldenswaardig is dat ik altijd geweldige eindredacteuren heb gehad aan Niek Verhoeckx en Jan Sommerdijk. Door de vaart die ik moest maken om op tijd te zijn, maakte ik veel schrijf- en taalfouten. (Smoes, ik ben natuurlijk vreselijk nonchalant.) Vaak kwam de kopij knalrood terug en dan schaamde ik me rot. Ze troostten me echter met: *"Wanneer het een slecht stuk was geweest had je gelijk, maar het is een prima artikel en het zijn maar taalfoutjes!"* Leerde ik ervan? Welnee, daarvoor was de werkdruk veel te hoog. Ik dumpte mijn artikelen, met alleen snelle correcties met een grote zwaai op hun bureaus: ze kwamen immers toch vol correcties terug en zo kon ik als een razende doorwerken om op tijd klaar te zijn. Zeker dankzij deze eindredacteuren werd het journaal óók een succes. Het correcte taalgebruik werd hogelijk gewaardeerd door de kritische wetenschappers, ja ja in Research ligt de lat hoog! Ons blad oogstte niet alleen binnen het complex succes; ook bij andere Philips vestigingen stond het in hoog aanzien en dat was vooral te danken aan die enorme medewerking die ik van iedereen kreeg. Hoewel het NLJ door de octrooigevoeligheid uitsluitend voor 'intern gebruik' bedoeld was, bleek het bestaan ervan op de redactie van het NRC al binnen een jaar bekend en dat werd een zorg extra bij de directie.

Jan Verbaant zorgde dus voor mijn eerste spiegelreflex-camera, een Nikon D801, analoog natuurlijk en gelukkig voor mij: met autofocus. Ik mocht van Feye (naast de vele communicatie cursussen) ook nog eens twee winters fotocursussen volgen: wat werd ik in de watten gelegd! In de loop van de tijd bleken mijn foto's 'snoepjes voor de wilden' te zijn. Het waren enorme lokkertjes, want ik zorgde altijd dat de geïnterviewden, als dank voor hun medewerking, de foto die ik bij het artikel plaatste, kregen. Ik had n.b. een eigen vol automatische doka! Zoals ik al schreef, vond ik portretfotografie bijzonder leuk. Bij de aankondigingen van de Donderdagochtend-voordrachten, waar 3 wetenschappers hun recente werk toelichtten, plaatste ik altijd hun foto's. Aanvankelijk kwamen ze mopperend naar de foto shute, maar allengs spontaner, want van collega's hoorden ze lovende woorden over mijn portretten. *"Leuke foto's van mij hoor, mijn vrouw vond ze geweldig"*, hoorde ik vaak. Ik had daar een trucje op. Ik plaatste hen schuin voor een van de grote ramen van mijn afdeling (zodat de flits 'voorbij' schoof), maakte eerst wat flauwe grappen in de hoop dat ze gingen lachen en ontspanden en

daarna wist ik precies bij welke knip ik de juiste foto had genomen en dus kon stoppen voordat het al te vervelend werd.

Het fotosucces was natuurlijk een enorme stimulans en de camera werd allengs belangrijker. "*Hé Moof, wat loop jij er bloot bij!*", hoorde ik vaak wanneer die niet voor mijn buik hing, of vriendelijk gniffelend wanneer de telelens niet was aangesloten: "*Waar is je navel paparazzi?*". Voor de jaarlijkse internationale CRE (Concern Research Exhibition) liet ik de beste 100 foto's op A3 of zelfs A2 afdrukken, lijmde ze met behulp van Achiel Jansen op karton en hing ze op in de lange gang naar het Auditorium. Wat trokken die foto's veel belangstelling, niet in het minst omdat de Nat.Lab.-ers zelf kwamen kijken of hij of zij er dat jaar bij hing. Later bezorgde ik 'hun' foto op hun werkkamer: tja, zo lijm je je klanten!

Het twee wekelijks produceren van het NLJ zijn al die tijd tropen jaren geweest, je leeft als een hamster in een tredmolen. Vooral de eerste zes jaar, omdat ik toen alles grotendeels zelf deed en vaak ook nog eens meehielp met de lay-out om dat de DTP-man het te druk had. Jan sprong gelukkig regelmatig te hulp en dan werkten we samen op mijn Apple Mac thuis: 60-urige werkweken waren lange tijd normaal. Daar zal je dan wel voor betaald worden, zul je denken; ik nam na een paar jaar immers interviews af van directie tot aan onze lieve afdeling-schoonmaakster. Mis!! Ik was in de allerlaagste salaris-functiegroep als secretaresse bij 't lab binnengekomen en dat betekende volgens de 'Philips-wet'. zelfs met de beste beoordelingen, slechts een zeer geringe verhoging per jaar. Voor de Research-directie was een goede beloning voor de wetenschappers altijd prioriteit één. Na 10 jaar, na 6 jaar was ik inmiddels Hoofdredacteur met 1 medewerkster geworden, vertelde ik dit verontwaardigd aan mijn toenmalige directeur. Hij was even verbolgen daarover als ik en dankzij hem werd ik in één klap van een lage functiegroep naar een vakgroep bevorderd!

Nadat ik de krant zes jaar in mijn uppie gedaan had, kwam Karin Wevers erbij om mij bij het organiseren en tikwerk te helpen. Behalve dat 'Kaatje' en ik een super team werden, gaf het mij ook een boel extra tijd. Ik bedacht dat een 'verbindend' blad tussen de buitenlandse laboratoria een goed idee was en kreeg daarvoor toestemming, hoewel voorlopig maar voor 2x per jaar. Dat was de start van het Philips Corporate Research Journal. Ik ben nu de juiste datum kwijt, maar rond 1993 hebben we in dit Engelse journal een Vraag en Antwoord nr. gemaakt rond: "*Is the internet a hype?*" Kun je dat geloven, het werd een 50/50 score! Lang heeft deze internationale versie niet bestaan, maar na een tijdje kwam er een meer succesvolle opvolger: Circle. Dat blad kwam ieder kwartaal uit.

Er is nog zoveel meer te vertellen over dat bijzondere werk op het Nat.Lab., wat een bofkont voelde ik mij vaak en wat denk ik er vaak met plezier en dankbaar dat ik zo'n fantastische kans kreeg aan terug!